

Παραληρηματικός οδυρμός για τα Χριστούγεννα

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος](#)

Η ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού είναι το πλέον ελπιδοφόρο και χαρμόσυνο γεγονός στην ανθρώπινη ιστορία, διότι αποτελεί τη φωτοφόρο χαραυγή της απολυτρώσεως του ανθρώπου και ολοκλήρου της κτίσεως από τη φοβερή δουλεία της αμαρτίας και της φθοράς, την οποία εισήγαγε στη θεία δημιουργία ο διάβολος, ο ολέθριος αντίδικος του Θεού και καταστροφέας των έργων Του. Ο άγιος άγγελος της Γεννήσεως διαμήνυσε στους ταπεινούς ποιμένες της Βηθλεέμ πως «ιδού ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ, ότι ετέχθη υμίν σήμερα σωτήρ, ος εστι Χριστός Κύριος» (Λουκ.2,10), κομίζοντας τη χαροποιό είδηση για την οποία αδημονούσε κάθε ανθρώπινη ψυχή. Η όντως μεγάλη αυτή χαρά έγινε έκδηλη στους απλοϊκούς εκείνους ανθρώπους οι οποίοι δοκίμασαν πρώτοι την ανεκλάλητη αγαλλίαση της ενανθρωπήσεως του Θεού, την απαρχή της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους.

Η ίδια χαρά και ιλαρότητα καταλαμβάνει κάθε άνθρωπο που αντιλαμβάνεται την

εν Χριστώ απολύτρωση, εναποθέτει σε αυτόν κάθε βάσανο της βιωτής του και ελπίζει στην προσωπική του μεταμόρφωση «εις άνδρα τέλειον εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» Εφεσ.4,13), δηλαδή στην κατά χάριν θέωσή του. Αυτή τη χαρά βιώνει ασυνείδητα όλος ο κόσμος, ο οποίος εορτάζει το μέγιστο γεγονός της Γεννήσεως του Κυρίου, έστω με το δικό του ξεχωριστό τρόπο των εξωτερικών τύπων και της καταναλωτικής μανίας των αγίων ημερών. Είναι γνωστό πως και μη χριστιανικοί λαοί συμμετέχουν στον εορτασμό αυτό, διότι δε μπορούν να αντιπαρέλθουν τη μεγάλη εορτή.

Ο Ιησούς Χριστός έχει μπολιάσει ολόκληρη την ανθρώπινη φύση, όλων τόπων και όλων των εποχών, με την αγιαστική του χάρη.

Αλλά, αλλοίμονο, υπάρχει και τραγική εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα. Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι όχι μόνο δε συμμετέχουν στην παγκόσμια και πανανθρώπινη χαρά της Θείας Ενανθρωπήσεως, αλλά αντίθετα λυπούνται και οδύρονται τις αγίες ημέρες του Δωδεκαημέρου. Καταριούνται το γεγονός της Γεννήσεως του Θεανθρώπου και προσπαθούν ανεπιτυχώς να μειώσουν τη σημασία του. Η πνευματική του συσκότιση και το διαβολικό τους φρόνιμα τους εμποδίζουν να αντιληφθούν, ούτε στο ελάχιστο το μέγεθος της θείας δωρεάς. Ο ψυχικός τους δαλτωνισμός τους κρατά σε πυκνά σκοτάδια και δε μπορούν να δουν με καθαρότητα και αντικειμενικότητα τη μεγάλη και σωτήρια αλλαγή που έφερε ο Χριστός στον κόσμο.

Κάποιοι από αυτούς ανήκουν στο νεοφανές κίνημα του Νεοπαγανισμού, που είναι

γέννημα και θρέμμα του διαβόητου αποκρυφιστικού πλέγματος της «Νέας Εποχής του Υδροχόου». Πρόκειται για νοσηρούς νόες, οι οποίοι κυριαρχούμενοι από προσωπικά πάθη και άλλες καταβολές και μη αντέχοντας τη χριστιανική ζωή και ηθική, στράφηκαν προς το παγανιστικό προχριστιανικό παρελθόν, διότι οι ειδωλολατρικές πίστεις θωπεύουν τα ανθρώπινα ορμέμφυτα και ενθαρρύνουν τον άνθρωπο να ζει κτηνώδη, δηλαδή ενστικτώδη ζωή. Το θείο πρόσωπο του Λυτρωτή Χριστού και η αγία Του Εκκλησία τους προκαλεί οιστρηλατημένο μίσος και σχιζοφρενική διάθεση εκδίκησης. Γι' αυτό κάνουν ό,τι μπορούν για να συκοφαντήσουν και να μειώσουν το Σωτήρα Χριστό και το επί γης σωτήριο έργο Του.

Μια από τις γελοιωδέστερες απόπειρές τους για να «αποδείξουν» τάχα την μη ιστορικότητα του Χριστού, είναι η συσχέτισή Του με τους λεγομένους «ηλιακούς θεούς» διαφόρων ειδωλολατρικών «θεοτήτων». Παίρνοντας αφορμή από το χρόνο εορτασμού των Χριστουγέννων, ο οποίος ταυτίζεται με το χειμερινό ηλιοστάσιο, πασχίζουν να «αποδείξουν» ότι ο Ιησούς Χριστός δεν υπήρξε ποτέ και πως η πίστη σ' Αυτόν είναι μια παραφθαρμένη εκδοχή των μύθων του Ηρακλή, του Όσιρι, του Μίθρα και άλλων «ηλιακών θεοτήτων».

Δε θα αναφερθούμε στις μυθολογικές διηγήσεις των «γεννήσεων» των ανύπαρκτων αυτών «θεών», άλλωστε είναι λίγο πολύ γνωστές σε όλους μας και βέβαια μας διασκεδάζουν αρκετά με την παραδοξότητα και τη φαιδρότητα που είναι διατυπωμένες και αποδίδονται σε νοσηρούς μυθογράφους του απώτερου σκοτεινού παρελθόντος. Όμως θα επιμείνουμε στη μεγάλη αλήθεια πως ο Ιησούς Χριστός είναι αποδεδειγμένα τουλάχιστον ιστορικό πρόσωπο, με μυριάδες αξιόπιστες μαρτυρίες. Η αχαλίνωτη φαντασία των μυθογράφων από την ιστορική πραγματικότητα απέχει όσο ο ουρανός από τη γη. Οι «βιογραφίες» των άθλιων «ηλιακών θεών» συγκρινόμενες με το θείο πρόσωπο και τη βιωτή του Ιησού Χριστού, αποδεικνύουν το απύθμενο χάσμα μεταξύ τους. Στους ειδωλολατρικούς «θεούς» όλων των παγανιστικών θρησκειών κυριαρχούν πάθη και αδυναμίες ανομολόγητες (φόννοι, βιαιοπραγίες, βιασμοί, μοιχείες, αιμομιξίες, κλπ), που όχι μόνον δεν αρμόζουν σε «θεούς», αλλά τις συναντούμε στους χειρότερους των ανθρώπων! Στο σύνολό τους οι «θεοί» της ειδωλολατρίας είναι κλασικά ανήθικα παραδείγματα προς αποφυγή για τους ανθρώπους! Όσο οι άνθρωποι μιμούνταν τις «θεικές» βιωτές, μεταβάλλονταν οι κοινωνίες σε ανυπόφορη κόλαση! Αντίθετα στον Κύριο Ιησού Χριστό δεν τόλμησε ποτέ κανένας να προσδώσει, ούτε οι άσπονδοι εχθροί του, το παραμικρό ηθικό ψεγάδι! Αυτός διήλθε την επί γης ζωή Του ευεργετώντας τον κόσμο, επισφραγίζοντας το έργο Του με το τίμιο Αίμα Του ως «λύτρον αντί πολλών» (Μάρκ.10,45). Δεν υπάρχει η παραμικρή νύξη ότι διέπραξε έστω και ελάχιστο κακό ποτέ, είναι ο μόνος που τόλμησε να ρωτήσει

ομοεθνείς του, οι οποίοι τον γνώριζαν πολύ καλά: «τις εξ υμών ελέγχει με περί αμαρτίας;» (Ιωάν.8,46).

Η υπέρτατη ευεργεσία Του προς το ανθρώπινο γένος είναι η εθελούσια αυτοκένωσή Του από τη θεία μεγαλοπρέπεια και η ταπεινωτική ένδυση της ανθρωπίνης φύσεως, προκειμένου να σώσει τον πεσόντα άνθρωπο. Οι άθλιοι παγανιστικοί «ηλιακοί θεοί» όχι μόνο δεν «υπήρξαν» ευεργέτες της ανθρωπότητας, αλλά μάλλον ζημία της «προσέφεραν». Αν βέβαια εμβαθύνουμε βιβλικά στην «παρουσία» αυτών στον κόσμο, ότι «πάντες οι θεοί των εθνών δαιμόνια» (Ψαλμ.95,5), τότε αποδείχνουμε με σαφήνεια την δαιμονική καταστροφική τους δράση στις ανθρώπινες κοινωνίες. Καταγγέλλουμε με παρρησία πως οι όψιμοι λάτρεις των σατανικών «θεών» κινούνται βάσει σχεδίου για την κατακρήμνιση του κόσμου στη σκοτεινή άβυσσο του σύγχρονου νεοεποχίτικου αποκρυφισμού, από όπου δεν υπάρχει διέξοδος!

Ο «Μεγάλης Βουλής Άγγελος» (Ησ.9,6), ο μοναδικός «Άγγελος της Διαθήκης» (Μαλαχ.3,1), ο σαρκωμένος Λόγος του Θεού (Ιωάν.1,14), δεν έφερε απλά το μήνυμα της σωτηρίας στον κόσμο, αλλά ήρθε ο ίδιος και έγινε με τη θέλησή Του μέτοχος του ανθρωπίνου προβλήματος, προκειμένου να το αντιμετωπίσει αποτελεσματικά, ως η υπερτέλεια «εν ανθρώποις ευδοκία», κατά τον αγγελικό ύμνο της Γεννήσεως (Λουκ.2,14). Γι' αυτό εμείς οι πιστοί Του, σκιρτούμε από άρρητη αγαλλίαση και υμνούμε ασίγαστα «εν ενί στόματι και μια καρδία» τον Αίτιο της σωτηρίας μας, σε πείσμα όλων εκείνων των αθλίων που θλίβονται για το μέγα και κοσμοσωτήριο γεγονός της Θείας Ενανθρωπήσεως!

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN